



ΠΟΛ ΤΖΟΝΣΤΟΝ

Το στίγμα της προδοσίας

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ντετέκτιβ
Άλεξ Μαύρος
σε μια υπόθεση
που έχει τις ρίζες της
στη Μάχη της Κρήτης.



ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE SILVER STAIN
Από τις Εκδόσεις Crème de la Crime, Λονδίνο 2012
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το στίγμα της προδοσίας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Paul Johnston
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μπαρουξής
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριάκος Αθανασιάδης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνη Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Paul Johnston, 2011
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Roy Bishop/Arcangel Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2014, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0563-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΠΟΛ ΤΖΟΝΣΤΟΝ

Το στίγμα της προδοσίας



*Μετάφραση:
Γιώργος Μπαρουξής*



Στον
Τζον Κόνολι
με φιλία και ευγνωμοσύνη

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Τα τελευταία επτά χρόνια ο Μαύρος ήταν κλεισμένος σε ένα ξύλινο κουτί (μιαν αρχειοθήκη). Δεν ήθελα να γεράσει πολύ, και γι' αυτό η πλοκή του μυθιστορήματος εκτυλίσσεται το 2003, ένα χρόνο μετά την τελευταία του εμφάνιση στη *Χρυσή Σιωπή*. Αν κάποιος θέλει μια εικόνα της ζωής στην Ελλάδα κατά τη διάρκεια της οικονομικής κρίσης που άρχισε να πλήττει σκληρά τη χώρα το 2010, θα πρέπει να ψάξει αλλού – ή να περιμένει ένα μελλοντικό βιβλίο της σειράς. Από την άλλη μεριά, οι ρίζες της καταστροφής είχαν φτάσει ήδη βαθιά το 2003, και το 2004 οι Ολυμπιακοί Αγώνες τούς έριξαν άφθονο λίπασμα.

Ο Μαύρος καθόταν στη μεγάλη βεράντα του διαμερίσματος της μητέρας του ανάμεσα στις γλάστρες με τα λουλούδια, κρατώντας την πορτοκαλάδα που μόλις είχε στύψει. Συνήθως αργούσε να σηκωθεί –το πλεονέκτημα του αυτοαπασχολούμενου–, αλλά σήμερα είχε ξυπνήσει πριν τα χαράματα χωρίς κανέναν φανερό λόγο, και από τότε δεν είχε καταφέρει να ξανακοιμηθεί. Ο ήλιος είχε φανεί πάνω από τον Υμηττό και άπλωνε διστακτικά τις ακτίνες του πάνω από τις γκριζόλευκες πολυκατοικίες της Αθήνας. Νότια, το Αιγαίο απλωνόταν προς τα νησιά και τα βουνά της Πελοποννήσου, έχοντας ακόμη τις σκοτεινές αποχρώσεις της αυγής. Η ατμόσφαιρα ήταν σχετικά καθαρή χάρη στο βοριαδάκι που φυσούσε, και ήδη είχαν αρχίσει να ανεβαίνουν τις πλαγιές του Λυκαβηττού οι θόρυβοι της κίνησης και τα κορναρίσματα των ανυπόμονων οδηγών. Η θέα με τους ναούς της Ακρόπολης αγκαλιασμένους από σκαλωσιές ήταν υπέροχη, αλλά ο Μαύρος δεν είχε συμφιλιωθεί ακόμη μαζί της.

Αισθάνθηκε γυμνά μπράτσα να γλιστρούν γύρω από τους ώμους του.

«Σου λείπει ακόμη το παλιό διαμέρισμα, Άλεξ;» Το απαλό μάγουλο της Ανδρονίκης Γλέζου γλίστρησε πάνω στα αξύριστα γένια του, και μετά τα χείλη της αναζήτησαν τα δικά του. Οι

γλώσσες τους άγγιξαν η μια την άλλη για μια στιγμή. «Να σου λείπει», είπε κατηγορηματικά η Νίκη. «Απλώς σου είπα καλημέρα. Έχω σύσκεψη στις οχτώ η ώρα».

Ο Μαύρος χαμογέλασε.

«Δεν ξέρω τι εννοείς. Κι εγώ μια απλή καλημέρα σου είπα».

«Ναι, αμέ. Κι αυτό εδώ τι είναι;» Η Νίκη έδειξε ανάμεσα στα πόδια του.

«Μην το παίρνεις προσωπικά, αγάπη μου. Η πρωινή στύση δεν κάνει διακρίσεις».

Η Νίκη τον χτύπησε στο μπράτσο.

«Χαριτωμένο. Και δεν απάντησες στην ερώτησή μου».

Ο Μαύρος κοίταξε πάλι προς την πόλη. Στα τέλη του 2002, το διαμέρισμα στην οδό Ποικίλης δίπλα στην Ακρόπολη είχε γίνει πολύ ακριβό για τα οικονομικά του. Ταυτόχρονα, η μητέρα του είχε πάθει ένα εγκεφαλικό που την εξασθένησε, και έτσι άφησε το μεγάλο διαμέρισμά της στο Κολωνάκι και ζούσε τώρα με την αδελφή του στα βόρεια προάστια.

«Αν χρέωνες λογικές αμοιβές αντί να δουλεύεις τσάμπα τις μισές φορές...» είπε η Νίκη.

Ο Μαύρος συνοφρυώθηκε.

«Τώρα θα κάνεις κουμάντο και στη δουλειά μου;» Με το που βγήκαν οι λέξεις απ' το στόμα του, κατάλαβε ότι την είχε άσχημα. Με τη Νίκη ήταν πιο δεμένοι από κάθε άλλη φορά, αλλά δεν ήταν άνθρωπος που συγκρατούσε για πολύ τον θυελλώδη θυμό της.

«Μη μου παίρνεις εμένα αυτό τον τόνο», του είπε κοιτώντας τον άγρια. Με τα μαύρα μάτια και τα ανακατεμένα της μαλλιά, είχε την όψη της μυθικής Γοργόνας που πέτρωνε τα θύματά της με το βλέμμα – αν και το μόνο μέλος του Μαύρου που ήταν πριν από λίγο σκληρό είχε μαλακώσει πια για τα καλά. «Δε μ' αφήνεις να κάνω κουμάντο σε τίποτα, και πολύ περισσότερο στη δουλειά σου, Άλεξ. Και τι ακριβώς δουλειά είναι αυτή, να ψάχνεις για εξαφανισμένους;»

«Απ' ό,τι θυμάμαι όμως, σου βρήκα ένα κοριτσάκι που κατάφερες να χάσεις...» μουρμούρισε αυτός.

Ο Μαύρος αναφερόταν στην κόρη μιας οικογένειας Ελληνορώσων μεταναστών που πρόσεχε η Νίκη ως κοινωνική λειτουργός. Αυτό της έκοψε τη φόρα, αλλά όχι για πολύ.

«Δε χρέωσες καν τους Τράτσους την κανονική τιμή σου».

«Δεν ήταν και οι Ωνάσηδες».

«Όχι, αλλά... Ω, τι σημασία έχει, Άλεξ; Εσύ δε μου μιλάς καν για τις περισσότερες δουλειές που αναλαμβάνεις».

Ο Μαύρος κούνησε το κεφάλι. Πάντα τον εκνεύριζε η τάση της Νίκης να παραβλέπει τους κινδύνους που είχε η δουλειά του και τα επικίνδυνα μυστικά που αποκάλυπτε.

«Κόντεψες να σκοτωθείς στην υπόθεση του Τράτσου. Ήσουν στο νοσοκομείο, με αστυνομικό έξω από τον θάλαμο, αν θυμάσαι».

«Κι εσύ κόντεψες να σκοτωθείς κάμποσες φορές σ' αυτή την υπόθεση», του απάντησε. Είχε σκύψει από πάνω του, αποκαλύπτοντας τα ψηλά πόδια της στους ενοίκους τής απέναντι πολυκατοικίας, και τα καλοσχηματισμένα στήθη της στον Μαύρο μέσα από τον ανοιχτό λαιμό της φανέλας που φορούσε.

Ο Μαύρος γέλασε, κάτι που δεν ήταν ποτέ έξυπνη αντίδραση. Προς μεγάλη του έκπληξη όμως, μετά από μια στιγμιαία παύση στην οποία πρόλαβε να βάλει τα χέρια του ανάμεσα στα πόδια για να προστατέψει τα αχαμνά του, η Νίκη γέλασε κι αυτή.

«Γιατί το κάνουμε αυτό;» μουρμούρισε, ακουμπώντας πάλι το μάγουλό της στο δικό του. «Σ' αγαπώ».

«Κι εγώ σ' αγαπώ», της απάντησε. «Απλώς...»

«...απλώς το δείχνεις με άλλο τρόπο». Τον φίλησε στα χείλια. «Ναι, το ξέρω. Πάω για ντους». Τον κοίταξε υψώνοντας προειδοποιητικά το δάχτυλο. «Και μην έρθεις από πίσω. Περίμενε για απόψε».

«Τόσο αυστηρή», είπε ο Μαύρος καθώς η Νίκη έκανε μεταβολή. «Και τόσο σέξι».

Η Νίκη λίκνισε σαγηνευτικά τους γοφούς της καθώς έμπαινε μέσα.

Έχει δίκιο, σκέφτηκε ο Μαύρος, γυρίζοντας πάλι προς την πόλη. Το διαμέρισμα της μητέρας του ήταν μεγάλο και είχε όλα τα κομφόρ, μα και πάλι του έλειπε εκείνη η άθλια γκαρσονιέρα στην Πλάκα, με τον βράχο της Ακρόπολης να δεσπόζει από πάνω της σαν πέτρινο τσουνάμι. Είχε ζήσει πέντε χρόνια εκεί, αλλά ήξερε από την αρχή ότι κάποια στιγμή θα αναγκαζόταν να φύγει. Με τους Ολυμπιακούς Αγώνες να απέχουν μόνο ένα χρόνο, οι ιδιοκτήτες είχαν εκμεταλλευτεί τα δάνεια που έδιναν οι τράπεζες για αναβάθμιση των σπιτιών, και φυσικά μετά είχαν αυξήσει το νοίκι.

Μπήκε μέσα. Όμως δεν ήταν αυτός ο μόνος λόγος που είχε έρθει στην Κλεομένους, παρά την αντιπάθειά του προς τους ματωμένους, φαρμακόγλωσσους γείτονες. Η μητέρα του, η Ντόροθι, η σκοτσέζικη πλευρά της διττής καταγωγής του, εξακολουθούσε να διευθύνει έναν επιτυχημένο εκδοτικό Οίκο, και το διαμέρισμα ήταν δικό της, πράγμα που σήμαινε ότι δεν πλήρωνε ούτε ένα ευρώ ενοίκιο. Παρ' όλ' αυτά, δεν το ένιωθε σπίτι του. Επέμενε να κοιμούνται στο μεγαλύτερο από τα δύο δωμάτια των ξένων, επειδή ένιωθε ότι, αν χρησιμοποιούσαν την κύρια κρεβατοκάμαρα, η διαμονή του εκεί θα γινόταν μόνιμη. Αυτό εκνεύριζε τη Νίκη, παρόλο που το δωμάτιο των ξένων ήταν πιο μεγάλο και από την παλιά του κρεβατοκάμαρα στην Ποικίλης και από την κρεβατοκάμαρα του δικού της διαμερίσματος στο Παλιό Φάληρο. Και ήταν αλήθεια ότι η διεύθυνση στο αριστοκρατικό Κολωνάκι εντυπωσίαζε μια κατηγορία πελατών για τους οποίους θα προτιμούσε να μη δουλεύει, αλλά που, από την άλλη, χρειαζόταν τα λεφτά τους. Όμως υπήρχε και ένας άλλος, πιο σημαντικός λόγος...

«Ταρατατζούμ!» είπε η Νίκη, κάνοντας ένα στριφογύρισμα με μια κοντή καλοραμμένη φούστα.

Ο Μαύρος κοίταξε ανάμεσα στα πόδια του.

«Μπα, δυστυχώς δε βλέπω να γίνεται τίποτα».

Του όρμησε με την τσάντα της, ένα τεράστιο πράγμα γεμάτο ντοσιέ με το οποίο τον είχε ξαναχτυπήσει στο παρελθόν. Ο Μαύρος παραμέρισε και την άρπαξε στην αγκαλιά του.

«Το βράδυ», είπε εκείνη, κρατώντας μακριά του τα φρεσκοβαμμένα χείλια της. «Απόψε θα δεις τι έχεις να πάθεις».

Ακούστηκε ένα κλειδί να γυρίζει στην πόρτα. Τα μάτια της Νίκης άνοιξαν διάπλατα και το χαμόγελό της χάθηκε πιο γρήγορα κι από λάδωμα σε τσέπη εφοριακού.

«Ο χοντρός φίλος σου», είπε ενοχλημένη. «Και νόμιζα ότι δε θα τον ξανάβλεπα όταν μετακόμισες εδώ».

Όχι για πρώτη φορά, ο Μαύρος μετάνιωσε που είχε δώσει κλειδιά στον Γιώργο Πανταζόπουλο. Από την άλλη μεριά όμως, αν είχε κάνει αυτό που του έλεγε συχνά η μητέρα του, να βάζει την αλυσίδα στην πόρτα, δε θα έπαιρνε τόσο απότομο τέλος ο βασανιστικός αποχαιρετισμός της Νίκης.

«Καλημέρα, Άλεξ», είπε ο Γιώργος, βλέποντας και τη Νίκη. «Καλημέρα, Ανδρονίκη». Αυτή ήταν πρόσφατη τακτική, να της απευθύνεται με το βαφτιστικό της. Το έκανε για να την κουρντίζει, και είχε αποδειχτεί τρομερά αποτελεσματικό.

«Καλημέρα, Χοντρέ», απάντησε η Νίκη, παρόλο που ο Μαύρος τής είχε πει πολλές φορές ότι αυτό το παρατσούκλι ήταν μόνο για δική του χρήση. «Καλή και πολυάσχολη μέρα και στους δυο σας». Πήγε στην πόρτα με μεγάλες δρασκελιές και με το κεφάλι ψηλά.

Ο Χοντρός περίμενε μέχρι που έκλεισε η πόρτα πίσω της.

«Γιατί έχει πάρει ανάποδες αυτή; Μήπως της μπήκες κάπου που δεν έπρεπε;»

Ο Μαύρος τον αγριοκοίταξε.

«Στο ρουθούνι, εννοούσα», είπε ο Γιώργος.

«Και να σου πω, δε θα καταλάβεις», είπε ο Μαύρος. Αναρω-

τιόταν αν η Νίκη θα τηρούσε την υπόσχεση που είχε διακόψει ο Γιώργος με την εμφάνισή του.

Από την Κάθοδο του Ικάρου, ανέκδοτα απομνημονεύματα του Ρούντολφ Κέρστεν:

Η 20ή Μαΐου 1941 έχει παραμείνει ολοζώντανη μέσα μου, από τότε και για όλη μου τη ζωή.

Ήμασταν μούσκεμα στον ιδρώτα, ντυμένοι με πλήρη εξάρτηση από τις 2 τη νύχτα – ενισχυμένο κράνος αλεξιπτωτιστών, χιτώνιο ιπτάμενης υπηρεσίας, αμπέχονο και παντελόνι μάχης, επιγονατίδες, αυτόματο MP40, χειροβομβίδες, πιστόλι Λούγκερ, ξιφολόγχη και μαχαίρι, καθώς και τα ογκώδη αλεξιπτωτα RZ16. Δεν ήμουν ο μόνος που έβαζα διακριτικά το χέρι μέσα στο αμπέχονο για να πιάσω το σήμα μας, το επάργυρο στεφάνι από φύλλα δρυός κάτω από έναν επίχρυσο αετό σε εφόρμηση – το φυλαχτό των αλεξιπτωτιστών. Ταυτόχρονα, επαναλάμβανα μουρμουρίζοντας τις εντολές του Φύρερ: «Είστε η ελίτ της Βέρμαχτ, και η μάχη θα το επιβεβαιώσει... να είστε ευκίνητοι σαν λαγωνικά, ανθεκτικοί σαν το πετσί, σκληροί σαν το ασφάλι...»

Οι τρεις μηχανές του μεταγωγικού Γιούνκερς 52 πήραν μπροστά στις 6 το πρωί και επιβιβαστήκαμε στο αεροπλάνο, δώδεκα άτομα συνολικά, κρατώντας ο καθένας στο στόμα του την άκρη από το κορδόνι του αλεξιπτώτου του, σαν γιγάντιοι πειρατές που τραβάμε απ' το σχοινί κυριευμένα καράβια – τόσο δυνατοί νιώθαμε. Τα μεταλλικά κιβώτια με τα τυφέκια, τα οπλοπολυβόλα και τα πυρομαχικά στρίμωχναν ακόμη πιο πολύ το εσωτερικό του Γιούνκερς, της Θείας Γιου, όπως αποκαλούσαμε χαϊδευτικά αυτά τα αεροπλάνα. Πυκνά σύννεφα κόκκινης σκόνης υψώνονταν από τους διαδρόμους

απογείωσης προκαλώντας καθυστερήσεις ανάμεσα στις διαδοχικές πτήσεις, αλλά τελικά ο πιλότος ανέβασε τις στροφές των μηχανών και αρχίσαμε να προχωράμε. Καθόμουν απέναντι από ένα παράθυρο της ατράκτου, αλλά το ψηλό σώμα του Πέτερ Βάχτερ το έκρυβε μέχρι που απογειωθήκαμε, οπότε τα τραντάγματα τον έκαναν να μετακινείται δεξιά αριστερά. Είδα τις πρώτες ακτίνες του ήλιου να περνούν πάνω από τα βουνά στα ανατολικά της Αθήνας. Μπορεί και να το φαντάστηκα, αλλά μου φάνηκε ότι διέκρινα την Ακρόπολη καθώς περνούσαμε πάνω από τη Σαλαμίνα. Μου φάνηκε καλός οίωνός. Ο αρχαιοελληνικός πολιτισμός, ένας θρίαμβος των όπλων, θα έβρισκε τον μιμητή του στην αιχμή του δόρατος της μεγαλύτερης πολεμικής δύναμης του σύγχρονου κόσμου.

Δίπλα μου ο Μαξ Ζιελίνσκι με τη σπασμένη του μύτη άρχισε να τραγουδά τον ύμνο των αλεξιπτωτιστών, και γρήγορα αρχίσαμε να τραγουδάμε κι εμείς με όλη μας τη δύναμη: *«Κόκκινος λάμπει ο ήλιος, έτοιμοι όλοι να είστε, μπορεί να μη λάμπει αύριο για μας...»* Κανείς μας δεν το πίστευε αυτό, φυσικά. Οι νέοι όταν πάνε στη μάχη είναι τόσο αφελείς όσο και η πιο άπειρη παρθένα. Άλλωστε, είχαμε λόγους να είμαστε αισιόδοξοι. Οι εχθρικές δυνάμεις στην Κρήτη ήταν ανεπαρκείς και είχαν υποστεί ανελέητο σφυροκόπημα με βόμβες και πολυβόλα από τους συναδέλφους μας της Λουφτβάφε, που είχε εκτοπίσει τη RAF από τους ουρανούς. Ακουγόταν ότι οι Κρητικοί περίμεναν ανυπόμονα την άφιξή μας για να τους απελευθερώσουμε από τον ιμπεριαλισμό των έκλυτων Βρετανών. Επιπλέον, αν και θα θέλαμε να ήμαστε εμείς οι πρώτοι που θα φτάναμε στο νησί, είχαν προηγηθεί ανεμόπτερα που είχαν σκοπό να κυριέψουν το αεροδρόμιο του Μάλεμε. Δεν είχε σημασία όμως – θα απέμεναν μπόλικά καθάρματα από τον συρφετό του Τσόρτσιλ και για μας.

Εκεί που καθόμουν στριμωγμένος ανάμεσα στον Μαξ και

τον χοντροχειλή Μπέρνι Νέκερ, και είχα πάψει επιτέλους να ξεσταίνομαι, άρχισαν να περνούν από τη μνήμη μου απανωτές εικόνες: η μητέρα μου, γεμάτη περηφάνια παρό τα βουρκομένα μάτια της τη μέρα που πήρα το σήμα των αλεξιπτωτιστών, να εύχεται να είχε επιζήσει ο πατέρας μου λίγο πιο πολύ από το τραύμα του στο Δυτικό Μέτωπο για να με δει με τη σκούρα μπλε στολή μου· ο παλιός μου καθηγητής των κλασικών μαθημάτων, ο χερ Φέλντμαν, που ενθάρρυνε την αγάπη μου για τον αρχαίο κόσμο και με κοίταξε με ένα θλιμμένο χαμόγελο όταν τον επισκέφτηκα αφού είχα καταταγεί στον στρατό· η Μάρθα Νούσμπλουμ με τη λεπτή της σιλουέτα, να με φιλά για τελευταία φορά πριν επιβιβαστώ στο τρένο για τα Βαλκάνια. Τώρα ήταν όλοι τους μέρος ενός άλλου, λιγότερο λαμπρού κόσμου. Είχα γίνει πλέον ένα με τους μύθους που με είχαν κάνει πιο δυνατό, που με είχαν σπρώξει να ανεβώ στην ιεραρχία της Χιτλερικής Νεολαίας και μετά να υποβληθώ στη σκληρότερη εκπαίδευση που μπορούσε να βιώσει κανείς στις γερμανικές στρατιωτικές δυνάμεις. Είχα γίνει ένας σύγχρονος Ίκαρος, ένας Ίκαρος που η πτήση του δε θα έβρισκε άδοξο τέλος από το λιώσιμο του κεριού – ένας Ίκαρος που δε θα πέθαινε ποτέ.

Είδα τη θάλασσα πίσω από τον ώμο του Πέτερ – το νερό άλλαξε χρώμα, από γκριζο σε ανοιχτό γαλάζιο. Έβλεπα Γιούνκερς παντού γύρω μας και, σκύβοντας μπροστά, διέκρινα και τις λεπτές γραμμές των Μέσερσμιτ 109, των καταδιωκτικών προστασίας, πιο ψηλά στον καθαρό ουρανό. Αν υπήρχαν πλοία του Βρετανικού Ναυτικού στη θάλασσα, η Λουφτβάφε θα τα είχε βυθίσει κιόλας. Τιτάνες ανίσχυροι μπροστά στη γερμανική δύναμη πυρός.

Ο υπολοχαγός Μπρούνο Σμιτ, όμορφος σαν σταρ του κινηματογράφου, με κοίταξε και έκανε ένα αργό νεύμα. Ήξερε ότι είχα την τάση να χάνω την αυτοσυγκέντρωσή μου και

μου είχε μιλήσει γι' αυτό πριν την επιτυχημένη επιχείρησή μας στη Διώρυγα της Κορίνθου. Χαμογέλασα και του απάντησα γνέφοντας κι εγώ. Ήξερα τι έπρεπε να κάνω, και το είχα αποδείξει σώζοντας τον αγαπημένο μας διοικητή πριν ανατινάξουν τη γέφυρα οι Άγγλοι – μια μάταιη νίκη, αφού οι μηχανικοί μας γρήγορα έφτιαξαν άλλη.

Οι μηχανές άλλαξαν τόνο καθώς το αεροπλάνο έστριψε ξαφνικά αριστερά. Τώρα έβλεπα τα Λευκά Όρη να υψώνονται σαν ένα μεγάλο τείχος, στεφανωμένα ακόμη από κατάλευκο χιόνι. Ήταν εκπληκτικό θέαμα, αλλά γρήγορα το ξέχασα καθώς η άκατος του Γιούνκερς γέμισε ξαφνικά τρύπες, μερικές από αυτές μόλις μερικά εκατοστά πάνω από το παρόθυρο. Ο Βάχτερ έσκυψε χαμηλά, και μετά αισθάνθηκα το κράνος του Ζιελίνσκι να χτυπά πάνω στο δικό μου. Είδα αίμα στο αμπέχονό του, εκεί όπου το είχαν διαπεράσει οι σφαίρες.

Ακούστηκε το κλάξον. Αγκιστρώσαμε τα κορδόνια στο συρματοσχοίνο από πάνω μας και ένα μέλος του πληρώματος άνοιξε την πόρτα. Ο υπολοχαγός Σμιτ προχώρησε πρώτος, φώναξε μερικές ακατανόητες λέξεις ενθάρρυνσης, και βούτηξε έξω. Καθώς πλησίαζα στην πόρτα, είδα μαύρες εκρηξίσεις από τα αντιαεροπορικά πυρά και αισθάνθηκα το αεροπλάνο να τραντάζεται. Ο μπροστινός μου πήδηξε έξω και τώρα ήταν η σειρά μου να πιάσω τις κατακόρυφες χειρολαβές και να πηδήξω κι εγώ με το σώμα μου στη στάση του σταυρού, όπως είχαμε εξασκηθεί τόσες φορές. Ήμαστε χαμηλά και απέμεναν λιγότερο από εκατό μέτρα μέχρι το έδαφος, όταν το αλεξιπτωτό μου άνοιξε με ένα τράνταγμα σαν κλοτσιά ελέφαντα. Μετά η πτώση μου επιβραδύνθηκε και μπόρεσα να κοιτάξω τη σκηνή γύρω μου.

Στα δεξιά ένα Γιούνκερς βουτούσε προς το έδαφος βγάζοντας καπνούς από την άτρακτο. Δε βγήκε κανείς από την πόρτα. Οι αλεξιπτωτιστές ενός άλλου αεροσκάφους πηδού-

σαν, αλλά ένα από τα αλεξιπτωτα πιάστηκε στην ουρά του αεροπλάνου. Τα 109 έκαναν κάθετες εφορμήσεις και χτυπούσαν τα αντιαεροπορικά με τα πολυβόλα τους να κροταλίζουν, αλλά τα αμυντικά πυρά παρέμειναν πυκνά. Κοιτάζοντας γύρω, είδα αρκετούς αλεξιπτωτιστές να κρέμονται από τους ιμάντες γερμένοι μπροστά και ακίνητοι. Άλλοι έριχναν με τα αυτόματα MP40 και με τα πιστόλια. Προσπάθησα να βγάλω κι εγώ το όπλο μου, αλλά το έδαφος πλησίαζε γοργά κι έπρεπε να πάρω θέση για να κυλήσω μπροστά μόλις θα προσγειωνόμουν.

Ο στόχος μας, η ξερή κοίτη του ποταμού Ταυρωνίτη, ήταν στα δεξιά μου. Είδα τους άντρες μας να κόβουν τους ιμάντες για να ελευθερωθούν από τα αλεξιπτωτα και να τρέχουν στα κιβώτια με τον εξοπλισμό. Πολλοί έπεσαν νεκροί πριν τα φτάσουν.

Και μετά είδα τους Κρητικούς, που υποτίθεται ότι θα μας υποδέχονταν σαν επίτιμους καλεσμένους. Ήταν στην ίδια πλευρά του ποταμού με μένα και ήδη είχαν σκοτώσει αρκετούς συντρόφους μου. Είδα γέρους με δικράνια και τσεκούρια, γυναίκες με βαριά τηγάνια, κι έναν παπά που είχε φτιάξει μια λόγχη δένοντας ένα μακρύ μαχαίρι σε ένα σκουπόξυλο.

Σκέφτηκα ότι η κάθοδος του Ικάρου θα είχε πρόωρο τέλος, αλλά στην πραγματικότητα εκείνο το κρητικό πρωινό μόλις άρχιζε.

Ο Χοντρός έφερε στη βεράντα ένα δίσκο με δυο φλιτζάνια σκέτο ελληνικό καφέ και δυο πιατάκια με γαλακτομπούρεκο.

«Δεν είναι το ίδιο», είπε ο Μαύρος, κοιτάζοντας καχύποπτα το γλυκό που του είχε δώσει.

«Και τι θες να κάνω;» είπε ο Χοντρός. «Ν' αναστήσω τη γριά;»

Αυτό έδωσε τέλος στη συζήτηση για όσην ώρα χρειάστηκε ο Γιώργος να καταβροχθίσει τα δυο κομμάτια γαλακτομπούρεκο

που είχε στο πιατάκι του. Η μητέρα του, η κυρα-Φαίδρα, έφτιαχνε κάθε μέρα γλυκά, που ήταν ο κυριότερος κράχτης για το καφενείο του Γιώργου – μέχρι που αναγκάστηκε κι αυτός να κλείσει μετά από μια εξωφρενική αύξηση στο ενοίκιο. Η κυρα-Φαίδρα είχε ενοχληθεί επειδή θα είχε τον εξηντάχρονο γιο της συνέχεια μες στα πόδια της, και λίγο αργότερα πέθανε από καρδιακή προσβολή, αφήνοντας τον Χοντρό με ένα πολύτιμο ακίνητο από την άλλη μεριά του Λυκαβηττού και χωρίς καμία απολύτως ασχολία στη ζωή του. Αν και ήταν μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος από τα εφηβικά του χρόνια, έπαψε να έχει καλές σχέσεις με τους πρώην συντρόφους του όταν του είπαν ότι είχε καθήκον να πουλήσει το σπίτι και να εκχωρήσει τα μισά κέρδη στο κόμμα.

Αυτός ήταν ο δεύτερος λόγος που είχε κάνει τον Μαύρο να μετακομίσει στο σπίτι της μητέρας του. Χωρίς το καφενείο του Χοντρού λίγο πιο κάτω στον δρόμο, το παλιό του διαμέρισμα δεν ήταν πια τόσο ελκυστικό. Χρησιμοποιούσε το καφενείο σαν γραφείο, κρίνοντας τους πιθανούς πελάτες από την αντίδρασή τους σε ένα τόσο φτωχικό μαγαζί μέσα στην καρδιά της τουριστικής. Κι ενώ η μακαρίτισσα η κυρα-Φαίδρα έφτιαχνε τα καλύτερα γλυκά στην Αθήνα, ο Γιώργος έφτιαχνε τον καλύτερο καφέ, χωρίς τον οποίο τώρα ο Μαύρος δυσκολευόταν να αρχίσει τη μέρα του.

Τελείωσε το αγοραστό γαλακτομπούρεκο –που μόνο κακό δεν ήταν– και ήπιε κρύο νερό.

«Είχες κανένα νέο από εκείνο τον μπάτσο;» ρώτησε ο Χοντρός.

«Ο μπάτσος έχει όνομα;»

Ο Γιώργος μάζεψε το σαγόνι του μέσα στις μαλακές πτυχές του προγουλιού του.

«Το ξεχνάω... Δάμης;»

«Σιγά μην το ξεχνάς. Όχι, δεν είχα νέα. Ηρέμησε. Η δουλειά που νομίζεις ότι έχεις είναι ασφαλής».

Ο Μαύρος έκρυψε ένα χαμόγελο. Ο Δάμης Γκανάς ήταν συνεργάτης του για μερικούς μήνες την προηγούμενη χρονιά, αλλά είχε επιστρέψει στην Εύβοια όταν βγήκε από το ψυχιατρείο η κοπέλα του, που ήταν ναρκομανής. Στο μεταξύ, ο Χοντρός συνδύαζε τις επισκέψεις που έκανε καθημερινά για να φέρει πρωινό στον Μαύρο με μια προσπάθεια να γίνει ανεπίσημος γραμματέας και διαχειριστής του γραφείου του. Τα χρόνια που είχε περάσει αντιμετωπίζοντας τα πολλαπλά γραφειοκρατικά στρώματα του Κομμουνιστικού Κόμματος τον είχαν κάνει εξαίρετο αρχαιοθέτη. Το γεγονός ότι με την εμφάνιση που είχε –ανοιχτά μπεζ πουκάμισα που τέντωναν πάνω από το προκοίλι του και λιωμένα παντελόνια– δεν μπορούσε να εμφανιστεί μπροστά σε πελάτες επέτρεπε στον Μαύρο να ελέγχει την ανάμειξή του στις υποθέσεις.

Ο Χοντρός κοίταξε τις πολυτελείς πολυκατοικίες γύρω από τη Δεξαμενή.

«Τι θα έλεγε ο πατέρας σου αν ήξερε ότι θα κατέληγες σ' αυτό τον επιχρυσωμένο υπόνομο;»

«Α, ευχαριστώ πολύ», απάντησε ο Μαύρος, μπαίνοντας μέσα. «Και τι θα έλεγε για σένα, που αποφεύγεις τους συντρόφους σου κι έρχεσαι εδώ κάθε μέρα;»

Κοίταξε τις φωτογραφίες της οικογένειάς του στο τραπεζάκι δίπλα στο τζάκι. Τις περισσότερες τις είχε πάρει μαζί της η μητέρα του, αλλά υπήρχαν ακόμη μερικές του πατέρα του, του Σπύρου, με τα πυκνά μαύρα μαλλιά, τη γαμπή μύτη και το διαπεραστικό βλέμμα, και του αδελφού του, του Αντώνη, ενός νεαρού με φωτεινό πρόσωπο, πιστό αντίγραφο του πατέρα τους, που τον κυνηγούσαν τα κορίτσια από τα εφηβικά του χρόνια.

«Έχουν φύγει – πάρ' το απόφαση», είπε σιγά ο Χοντρός πηγαίνοντας στην κουζίνα με τον δίσκο του.

Αυτό έβαλε τον Μαύρο σε σκέψεις. Ο πατέρας του, δικηγόρος και υψηλόβαθμο στέλεχος του τότε παράνομου Κομμουνιστικού

Κόμματος, είχε πεθάνει όταν ο ίδιος ήταν πέντε χρονών, οπότε τον θυμόταν ελάχιστα: ένας σοβαρός άντρας πρόωρα γερασμένος, με το χαμόγελό του διαρκώς χρωματισμένο από θλίψη, που πάντα τον χαιρετούσε με ένα σφιχτό αγκάλιασμα. Ο αδελφός του ο Αντώνης, που είχε εξαφανιστεί στη διάρκεια της Δικτατορίας σε ηλικία είκοσι ενός ετών, είχε παίξει πολύ μεγαλύτερο ρόλο στη ζωή του, και ήταν κυρίως ο λόγος που ο ίδιος είχε ειδικευτεί στην ανεύρεση εξαφανισμένων. Όμως ο Αντώνης ήταν η μοναδική αποτυχία στην καριέρα του. Όλα τα ίχνη του αδελφού του τον είχαν οδηγήσει σε αδιέξοδο και στην απόγνωση.

«Το έχω πάρει απόφαση, Γιώργο», είπε ο Μαύρος. Και ήταν αλήθεια. Ο Σπύρος ήταν ήρωας για το Κόμμα, αλλά δεν είχαν ποτέ αρκετά κοντινή σχέση για να τον εμπνεύσει –εξού και η ουσιαστικά απολιτική του στάση–, ενώ ο Αντώνης είχε πάψει βαθμιαία να τον επηρεάζει. Άλλωστε, είχε ορκιστεί στη μητέρα του ότι θα συγκεντρωνόταν στη δική του ζωή και στη Νίκη και όχι στους χαμένους συγγενείς του. «Το έχω πάρει απόφαση, πιστέψέ με».

Το πρόβλημα ήταν ότι δεν το πίστευε πάντα ο ίδιος.

Ο Μαύρος είχε κάνει ντους, και τα μαλλιά του, μακριά ως τους ώμους και μαύρα ακόμη, κρέμονταν βρεγμένα πάνω από τον γιακά του πουκαμίσου του. Μόλις είχε τελειώσει και το ξύρισμα, κάτι που έκανε μια φορά τη βδομάδα το πολύ, όταν χτύπησε το σταθερό τηλέφωνο.

«Ξέρεις ποιος είμαι», είπε μια τραχιά φωνή.

«Ναι;» απάντησε ο Μαύρος. «Ο πρωθυπουργός; Το φάντασμα της Μαρίας Κάλλας κρυωμένο;»

«Αστείος όπως πάντα – θα 'θελες». Ο Νίκος Κριαράς, επικεφαλής της αστυνομικής διεύθυνσης οργανωμένου εγκλήματος, ήταν ένας άνθρωπος χωρίς ίχνος χιούμορ. «Δεν έχω ώρα για

βλακείες, γι' αυτό άκου με προσεκτικά. Σε λίγο θα έχεις επισκέπτες. Θα ήταν πολύ καλή ιδέα να αναλάβεις τη δουλειά που θα σου προτείνουν. *Πάρα πολύ καλή ιδέα*».

«Έχω κακή πείρα από τις καλές σου ιδέες», απάντησε ο Μαύρος, αντιδρώντας αμέσως αρνητικά σε οτιδήποτε πρότεινε ο καλά δικτυωμένος αλλά όχι ιδιαιτέρως τίμιος αστυνομικός. «Πες μου γιατί πρέπει να το κάνω αυτό».

Ο Κριαράς αναστέναξε.

«Γιατί δεν είναι ποτέ εύκολα τα πράγματα με σένα; Εντάξει, λοιπόν, η υπόθεση δεν έχει καμία σχέση με την υπηρεσία». Επειδή έτρεμε τους κοριούς, συνήθιζε να μιλά με έναν κοφτό μασημένο τρόπο που νόμιζε ότι θα ήταν ακατανόητος σε όποιον τον άκουγε. «Οι φίλοι μου στο Μέγαρο θα ήθελαν τη γνώμη σου για αυτή την ιστορία». Ακόμη και ένα παιδί θα καταλάβαινε τη συνθηματική αναφορά. Δίπλα στο Μέγαρο Μουσικής ήταν η Αμερικανική Πρεσβεία.

«Α, ωραία», είπε ο Μαύρος, ενθουσιούμενος μια υπόθεση που είχε σχέση με τους Αμερικανούς και έναν τρομοκράτη, και που κόντεψε να του στοιχίσει τη ζωή. «Νομίζω ότι θα προτιμούσα να απολαύσω τη λιακάδα στη βεράντα μου, ευχαριστώ».

«Μη μου κάνεις εμένα τον δύσκολο, εξυπνάκια», είπε ο Κριαράς. «Πάρε τη δουλειά. Θα πληρωθείς καλά, δεν είναι επικίνδυνη, και θα γνωρίσεις ενδιαφέροντες ανθρώπους».

Η αλήθεια ήταν ότι ο Μαύρος δεν είχε πάρει υπόθεση εδώ και δύο εβδομάδες, και βαριόταν σαν καρχαρία στο υπεραλιευμένο Αιγαίο. Όχι ότι θα το έλεγε αυτό στον αστυνομικό, βέβαια.

«Καλά, θα το σκεφτώ», είπε νωχελικά. «Αυτός ο ήλιος, ξέρεις, είναι πολύ...»

«Πάρ' τη την αναθεματισμένη τη δουλειά, εντάξει;» φώναξε ο Κριαράς, βροντώντας στη θέση του το παλιομοδίτικο τηλέφωνο που είχε δει ο Μαύρος στο γραφείο του.

«Ποιος ήταν αυτός;» ρώτησε ο Χοντρός γεμάτος περιέργεια.

«Ένας θαυμαστής μου».

«Εκείνος ο γελοίος ο Κριαράς».

Ο Μαύρος γέλασε.

«Μπράβο. Είπε ότι σε λίγο θα μου προσφέρουν μια δουλειά. Μια καλή δουλειά, λέει».

Ο Χοντρός, με μιαν απρόσμενα επιδέξια κίνηση, χτύπησε μια μύγα με την πετσέτα που κρατούσε.

«Μη την πάρεις. Μακριά απ' αυτό το φονικό όργανο του κράτους».

«Χριστέ μου... Γιώργο, ηρέμησε λίγο με τη φρασεολογία του Κόμματος. Άλλωστε, πρέπει να έχουμε και κάποιο εισόδημα».

«Εισόδημα; Κέρδος, εννοείς. Είσαι κι εσύ σαν όλους τους άλλους σ' αυτή τη νυχτωμένη χώρα. Άρπαξε ό,τι μπορείς, κι ας το στερείς απ' το προλεταριάτο».

Ο Μαύρος τον πήγε σε μία από τις αντίκες-πολυθρόνες της γαλιάς του.

«Έλα τώρα, μην εξάπτεσαι. Μπορεί να πάθεις καμιά ρήξη... δεν ξέρω... κοιλιάς, ίσως;»

Ακούστηκε το κουδούνι να χτυπά, και έτσι ο Μαύρος ξέφυγε από το υβρεολόγιο του Χοντρού και ίσως και από κάποια απόπειρα σωματικής κακοποίησης. Κοίταξε στη μικροσκοπική οθόνη της θυροτηλεόρασης και είδε έναν άντρα γύρω στα τριάντα πέντε με σαράντα, με κάπως αραιά μαλλιά πιασμένα κοτσίδα, και μια νέα γυναίκα. Και οι δύο φορούσαν ακριβά σπορ ρούχα, και η γυναίκα κρατούσε μια θήκη φορητού υπολογιστή. Ο άντρας θα μπορούσε να περάσει για Έλληνας, αλλά η γυναίκα είχε κόκκινα μαλλιά και γλομό δέρμα που έδειχναν καθαρά την ξενική της καταγωγή. Ο Μαύρος αποφάσισε να μιλήσει αγγλικά:

«Παρακαλώ;»

«Ο κύριος Μαύρος; Κάποιος κύριος Κριαράς μάς σύστησε να μιλήσουμε μαζί σας», απάντησε ο άντρας, τονίζοντας λάθος το όνομα του αστυνομικού. Η προφορά του ήταν αμερικάνικη.

«Ανεβείτε στον έκτο όροφο». Ο Μαύρος γύρισε στον Χοντρό: «Καλύτερα να εξαφανιστείς. Κάτσε στην κουζίνα και κρότα σημειώσεις αν τη βρίσκεις έτσι».

«Κι αν θελήσουν καφέ;»

«Θα σου δώσω την παραγγελία σαν να 'σαι η Φιλιπινέζα, και θα 'ρθω να τον πάρω και να τους τον σερβίρω εγώ. Εντάξει, Γεωργία;»

Ο Χοντρός τον αγριοκοίταξε, αν και όχι πολύ απειλητικά, και μετά γύρισε και πήγε στην κουζίνα. Ελάχιστα πράγματα του άρεσαν περισσότερο από το να κρυφακούει τους πελάτες του φίλου του.

Ο Μαύρος πήγε να ανοίξει. Αναρωπιόταν σε τι θα έμπλεκε πάλι.

Η γυναίκα προχώρησε μπροστά από τον άντρα.

«Ο Άλεξ Μαύρος;» ρώτησε. Είχε προφορά ανατολικής ακτής, σε αντίθεση με την καλιφορνέζικη προφορά του άντρα. «Λέγομαι Άλις Κούνισι. Και έχω το προνόμιο και την ευχαρίστηση να σας συστήσω τον κύριο Λιουκ Τζάνετ».

Το δεύτερο όνομα κάτι του θύμιζε αμυδρά, αλλά ο Μαύρος έκανε τον κουτό.

«Χάρηκα», είπε. Έσφιξε το χέρι του άντρα, που τώρα είχε βγει μπροστά, και μετά της γυναίκας. «Περάστε».

«Ωραίο μέρος», είπε ο Τζάνετ. «Λίγο παλιά η επίπλωση, όμως».

Ο Μαύρος σήκωσε τους ώμους.

«Να με ενημερώσεις αν είναι να ξανάρθεις, να προλάβω να την αλλάξω». Δεν του άρεσε να του μιλάνε αφ' υψηλού και δε θα έκανε εξαίρεση γι' αυτόν τον τύπο που παρίστανε τον σπουδαίο. Είδε τα ψηλά ζυγωματικά της Άλις να γίνονται κατακόκκινα, κι αυτό του έδωσε μια διαστροφική ικανοποίηση. Ήταν μία από εκείνες τις ψηλές γυναίκες με το επίπεδο στήθος που οι Έλλη-

νες αποκαλούν «σανίδες», αλλά το πρόσωπό της ήταν αρκετά όμορφο. «Θέλετε να πιείτε κάτι;» ρώτησε ο Μαύρος, παρακολουθώντας τον Λιουκ Τζάνετ. Δεν είχε δείξει να θίγεται, αλλά τα πράσινα μάτια του παρατηρούσαν τα πάντα και έδινε την εντύπωση ότι δεν του ξέφευγε τίποτα.

«Καφέ και για τους δυο μας», είπε ο Τζάνετ. «Μπορεί να τον φτιάξει η Άλις».

«Δε χρειάζεται. Γεωργία;»

Ο Χοντρός έβγαλε μια τσιρίδα πίσω από τη μισάνοιχτη πόρτα της κουζίνας.

«Καφέ για δύο, παρακαλώ». Ο Μαύρος κοίταξε τους Αμερικανούς. «Καπουτσίνο;»

Κατένευσαν και οι δύο.

Ο Μαύρος επανέλαβε την παραγγελία, ξέροντας ότι ο Γιώργος θα μουρμουρίζε βλαστήμιες. Η μητέρα του είχε αγοράσει μια μηχανή του καφέ και ήξερε να τη χρησιμοποιεί, αλλά θεωρούσε αυτό το αφρισμένο παρασκεύασμα μια αηδία και μισή.

«Λοιπόν, σε τι μπορώ να σας βοηθήσω;» ρώτησε ο Μαύρος, κοιτάζοντας σκόπιμα τη γυναίκα.

«Κοίτα ποιο είναι το πρόβλημα», απάντησε ο Τζάνετ, γέροντας προστά. Δυο μυτερές καουμπόικες μπότες από κάποιο εξωτικό δέρμα ξεπρόβαλαν κάτω από το σκούρο μπλε παντελόνι του. «Σκηνοθετώ μια ταινία κάτω στην Κρήτη».

Η αμυδρή ανάμνηση του Μαύρου έγινε πιο έντονη· αλλά και πάλι δε μίλησε.

Η Άλις Κούνισι δεν μπόρεσε να κρατηθεί άλλο:

«Σίγουρα θα έχετε ακούσει για τον κύριο Τζάνετ και την ταινία. Είναι σε όλα τα κανάλια και τις εφημερίδες».

«Δεν παρακολουθώ και πολύ τον κινηματογράφο», είπε ο Μαύρος. Ήταν ψέμα. Του άρεσαν πολύ οι κλασικές νουάρ και οι σύγχρονες αστυνομικές ταινίες, αλλά υποψιαζόταν ότι ο Τζάνετ δε σκηνοθετούσε τέτοια πράγματα.

«Δεν έχετε ακούσει για το *Ελευθερία ή Θάνατος*»; επέμεινε η γυναίκα. «Για τη Μάχη της Κρήτης το 1941;»

«Ένας συνδυασμός *Λοχαγού Κορέλι* με *Ζορμπά*, και με λίγο *Σιδηρούν Σταυρό*», επενέβη ο Λιουκ Τζάνετ. «Θα βγει έγκαιρα για τους Ολυμπιακούς και θα είναι κανονικό χρυσωρυχείο».

Ο Μαύρος είχε διαβάσει για την ταινία χωρίς να δώσει προσοχή στο ποιος τη σκηνοθετούσε. Το ελληνικό υπουργείο Πολιτισμού είχε κάνει μεγάλες προσπάθειες για να προσελκύσει μια αμερικανική ταινία με υψηλό προϋπολογισμό που θα έστρεφε ακόμη πιο πολύ την παγκόσμια προσοχή στην Ελλάδα το 2004. Το γεγονός ότι η φράση «Ελευθερία ή Θάνατος» ήταν το εθνικό σύνθημα του σύγχρονου ελληνικού κράτους δεν εμπόδιζε καθόλου τους πολιτικούς να παραχωρήσουν τη χρήση του στο Χόλιγουντ. Οι μόνοι που ενοχλήθηκαν ήταν κάποιοι υπερεθνικιστές.

«Κάτι σαν μια νέα εκδοχή της *Απαγωγής του Στρατηγού Κράιπε*;» είπε ο Μαύρος, καθώς θυμήθηκε την ταινία του Ντερκ Μπόγκαρντ για την απαγωγή ενός Γερμανού στρατηγού στην Κρήτη.

«Τι;» είπε ο Τζάνετ απορημένος.

«Κύριε Μαύρο;» ακούστηκε μια ψιλή φωνή από την κουζίνα. Πήγε να πάρει τους καφέδες.

«Ελπίζω να μην έφτυσες μέσα...» ψιθύρισε.

Ο Χοντρός είχε φανατικές αντιαμερικανικές αντιλήψεις, όπως και όλοι οι σύντροφοί του, και θεωρούσε τους κινηματογραφιστές τη σαντιγί στην τούρτα της εκμετάλλευσης των εργατών.

«Όχι, αλλά μπορώ να φτύσω τώρα», απάντησε ο Γιώργος.

«Ας περιμένουμε να δούμε τι είναι η δουλειά», είπε ο Μαύρος παίρνοντας τον δίσκο.

Ο Αμερικανοί τον κοίταζαν με περιέργεια καθώς τους έδινε τους καφέδες τους.

«Η υπηρέτρια είναι λίγο ντροπαλή», είπε ο Μαύρος. «Την είχαν κακοποιήσει στην προηγούμενη δουλειά της».

«Τρομερό», είπε η Άλις, κοιτάζοντας προς την κουζίνα.

«Να ποιο είναι το θέμα», είπε ο Τζάνετ αγνοώντας την. «Έχω μια ηθοποιό –βασικά, την πρωταγωνίστρια– που μου κάνει τη ζωή δύσκολη. Την Κάρα Παρκς. Μη μου πεις ότι δεν την έχεις ακουστά;»

Ο Μαύρος δεν είχε σκοπό να κάνει πάλι τον κουτό. Η Κάρα Παρκς ήταν ένα από τα μεγάλα ανερχόμενα ονόματα του Χόλιγουντ, μια ηθοποιός που συνδύαζε τη γοητεία της Κέιτ Γουίνσλετ με την ομορφιά και το σεξ-απίλ της Σάρον Στόουν.

«Βέβαια», είπε. «Την είδα στην *Ανοιξιάτικη Έκπληξη*». Ήταν μια ταινία τρόμου χαμηλού προϋπολογισμού γυρισμένη μέσα σε ένα εργοστάσιο, που είχε δώσει στη νεαρή ηθοποιό πολλές ευκαιρίες να γυμνάσει και τις φωνητικές χορδές της και το εκπληκτικό της σώμα.

«Αυτό δεν ήταν τίποτα», είπε καυστικά ο Τζάνετ. «Το *Ελευθερία ή Θάνατος* θα την κάνει παγκόσμια σταρ».

«Εντάξει», είπε ο Μαύρος. «Και ποιο είναι το πρόβλημά της;»

«Πες του, Άλις», είπε ο σκηνοθέτης, σαν να απαξιούσε να ασχοληθεί με τις λεπτομέρειες.

«Μάλιστα, κύριε Τζάνετ». Η Άλις γύρισε στον Μαύρο. «Όπως όλοι οι ηθοποιοί με σημαντικούς ρόλους, η κυρία Παρκς έχει μία προσωπική βοηθό, μια γυναίκα ονόματι Μαρία Κόντος».

«Ελληνοαμερικανίδα;» ρώτησε ο Μαύρος. Αν ήταν Ελληνίδα, θα λεγόταν Κοντού.

Η Άλις Κούνισι κατένευσε.

«Το πρόβλημα είναι ότι η Μαρία εξαφανίστηκε χτες, και καείς δεν ξέρει πού είναι».

Ο Τζάνετ βρόντηξε το άδαιο φλιτζάνι του στο τραπεζάκι.

«Και η Κάρα Παρκς, αυτή η εγωκεντρική σκύλα, αρνείται να δουλέψει μέχρι να τη βρούμε. Δε βγαίνει καν απ' τη σουίτα της».

Η υπόθεση δεν είχε ενδιαφέρον για τον Μαύρο. Το πιθανότερο ήταν ότι η Κόντος καβγάδισε με την πρωταγωνίστρια και

εξαφανίστηκε με τη θέλησή της. Προφανώς ο Κριαράς τού είχε πει να αναλάβει την υπόθεση λόγω της σημασίας που είχε η ταινία για τη χώρα και το υπουργείο Πολιτισμού, και όχι απαραίτητα με αυτή τη σειρά.

«Είμαστε διατεθειμένοι να σας πληρώσουμε δύο χιλιάδες ευρώ τη μέρα συν έξοδα», είπε η Άλις Κούνισι.

Ο Μαύρος άκουσε ένα πνιχτό επιφώνημα από την κουζίνα. Ο Χοντρός ήξερε τους αριθμούς στα αγγλικά, αφού έκλεβε τόσα χρόνια ανυποψίαστους τουρίστες στο καφενείο του, και η στάνταρ τιμή του Μαύρου ήταν 500 ευρώ τη μέρα.

«Επιπλέον», είπε ο Λιουκ Τζάνετ, «μας περιμένει μια λιμουζίνα στον δρόμο και ένα λίαρ τζετ στο αεροδρόμιο». Κοίταξε τον Μαύρο στα μάτια. «Πάμε; Βιαζόμαστε».

Ο Μαύρος το σκέφτηκε μερικά δευτερόλεπτα. Η Νίκη θα τσαντιζόταν, αλλά τουλάχιστον θα ενέκρινε τα λεφτά. Ο Χοντρός θα μούτρωνε επειδή δε θα ερχόταν μαζί. Πράγμα που δεν τον ένοιαζε καθόλου.

«Βέβαια», είπε. «Μια στιγμή να πετάξω δυο πράγματα σ' ένα σακβουαγιάζ».

Εχοντας προσληφθεί από μια εταιρεία παραγωγής του Χόλιγουντ για να εντοπίσει ένα στέλεχός της που αγνοείται στην Κρήτη, ο Έλληνας κοσμοσέζος ντετέκτιβ Άλεξ Μαύρος βυθίζεται σε μια δίνη μίσους που χρονολογείται από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η εταιρεία γυρίζει μια υψηλού κόστους ταινία με θέμα τη Μάχη της Κρήτης, και οι δραστηριότητες των παραγωγών εκεί ξυπνούν παλιές έχθρες ανάμεσα στους κατοίκους του νησιού.

Οι έρευνες του Μαύρου τον οδηγούν σε μια ευρύτατη συνωμοσία, που περιλαμβάνει αρχαιοκαπηλία, εμπόριο ναρκωτικών, βία και ένα πυκνό πέπλο σιωπής και συγκάλυψης. Η πικρία του παρελθόντος εισβάλλει ακόμη πιο δυναμικά στο παρόν, όταν ένας από τους συμβούλους της παραγωγής βρίσκεται κρεμασμένος. Αυτοκτονία ή φόνος; Τα πάντα φέρουν το στίγμα παλαιότερων εγκλημάτων – εγκλημάτων που ζητούν εκδίκηση σήμερα.

Και τότε ο Μαύρος ανακαλύπτει ότι και η ίδια του η οικογένεια συνδέεται με όλη αυτή τη φρίκη...



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr



ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 13995

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η